Ч. 290. Второк 31 грудня 1902 (13 січня 1903) Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Запросини до передплати.

„Народна Часопись“ як доси так і в слідуючім році буде держати ся дотеперішної своєї проґрами і видавати ся під тими самими услівями. Побіч змісту політичного і вістий загально всїх обходячих будемо як і доси класти велику вагу на часть фейлєтонову, щоби читателям подавати як найріжнороднїйший материял до читаня як із красної літератури так із всїляких галузий науки. Як в попередних роках так і в слїдуючім буде „Народна Часопись“ подавати ради і науки із всїляких галузий господарства сїльского і домашного.

Передплату на „Народну Часопись“ приймають: у Львові Аґентия дневників п. Соколовского пасаж Гавсмана ч. 9, а на провінциї ц. к. Староства. Можна присилати також просто до нашої Адміністрациї, але тогди не жадати, щоби висилка ішла через ц. к. Староства; хто там хоче відбирати, нехай там передплачує.

Передплата коштує у Львові
і в ц. к. Староствах:

на цілий рік	. .	К 4·80
на пів року	. .	„ 2·40
на чверть року	.	К 1·20
місячно		„—·40

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	. .	К 10·80
на пів року	. .	„ 5·40
на чверть року	.	„ 2·70
місячно		„ —·90

Поодиноке число 6 сот.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — З угорского сойму. — Замах на короля Альфонса XIII. — З балканьских справ.)

Перебуваючі в Будапешті міністри австрийскі удали ся вчера, о 10 годині рано, до президиї угорского кабінету і разом з угорскими міністрами перевели ревізию і остаточне уложене угодового закона та належачих до него пояснень. Наради тревали без перерви до години 8 вечер. В той спосіб переговори між обома правительствами остаточно покінчені. — Угорске бюро кореспонденцийне доносить в справі угоди з достовірного жерела, що в згаданих нарадах не ходило цілком о суть річи, лише о форму, з огляду на то, що закон, предложений обом парляментам, мусить бути рівнозвучний. — N. Wiener Tagblatt довідує ся, що угодові предложеня будуть внесені до палати послів дня 25. с. м. Того дня відбуде ся також засїдане промислової ради для обговореня угоди. — В Празї перебуває тепер ческий міністер др. Резек, аби вплинути на Чехів в примирительнім дусї, супротив того, що на вчерашнім засїданю виконуючого комітету, мало остаточно порішити ся, чи Чехи залишать обструкцию в парляменті, чи будуть єї дальше вести. Др. Резек переговорював з кількома визначними ческими політиками.

На суботнїшнім засїданю угорского сойму ухвалено закон против напливу чужинців до Угорщини. В дискусиї брав участь і президент кабінету п. Сель, і станув в обороні закона перед закидами партиї независимих. Заявив, що закон стремить до спиненя великих надужить і що предложені зарядженя направлені головно против напливу неспокійних людий з Галичини. Партия независимих несправедливо підносить против предложеня закиди, оперті на релїґійній нетерпимости, і несправедливо поступає, накидаючи ся на трудолюбний і патриотичний нарід жидівский на Угорщинї.

Нинїшні мадридскі телеґрами приносять таку вість: Королївский двір бере звичайно участь у вечірнім богослуженю в церкві Атоха. Позаяк тепер ту церков відновлюють, удала ся королївска родина і двір в суботу вечером на богослужене до церкви Буен Сукчезо. В повороті з церкви — як доносять урядово — в хвили коли королївска карета, в котрій сидів король, королева мати і єї дочка кн. Тереса, прибула на площу Орієнт, кинув ся з поміж товпи якийсь коловік наперед і вистрілив до другої карети, в котрій сидів великий шамбелян князь Сотомайор. Напастник не вспів вистрілити другий раз, бо полициянт ударив его шаблею по голові і зранив его. Ранений упав на землю. Називає ся Фейго. Короля витала публика дуже горячо. Двірскі поїзди відїхали поволи до палати. Увязненого напастника відставлено до вязниці. В переслуханю заявив, що хотів убити шамбеляна кн. Сото-

ЛЕОДОРА РІЗДВЯНЕ БАЖАНЄ.

(Оповіданє з житя бразилїйского.)

— Леодоре, хтось дзвонить! Глянь-но, може то листонос!

Молода панї, що давала сей приказ високому, тонкому муринови, виставила хорошу, білявy головку крізь двері з нетерпеливости, а коли чорний вернув дійстно з пачкою ґазет і листів, вхопила їх єму з руки й стала їх чим скорше переглядати.

— Почта з краю — крикнула она весело — і лист від Альфреда!

З радістним окликом притиснула лист до своїх уст, обкрутила ся кілька разів і щезла як блискавка в своїй комнатї. Але вже за кілька хвиль вибігла знову, перебігла через сьвітлицю і кинулась своїй матери, що саме була війшла, на шию.

— Мамо, мамо, він приїде на Сьвятий вечер! Дістав урльоп і вже з початком грудня може вибрати ся в дорогу. Яка я щаслива, що він буде разом з нами на Сьвятий вечер!

Она вхопила матїр і стала нею викручувати, а та видирала ся від неї, то сьміючись, то гнїваючись таки направду.

— Бійже ся Бога, Аннїто; таж ти мене ще перевернеш! Май же розум, як пристало на девятьнайцятилітну дівчину і до того ще заручену.

— Як же менї мати розум, коли я така щаслива! — сказала дївчина і пустилась під скоками по сьвітлици, а відтак сїла собі коло цьвітів.

Леодоро не спускав з неї очий. Хибаж було що красшого на сьвітї від донни Аннїти? Він був гордий з того, що годував єї коня, Пелліку, і що дня сїдлав его для неї. Він все зробив для неї, що она би лиш захотїла. Єї дома всї любили, і мати — батько єї вже був помер — і всї три брати і сеньор Альфредо. Ой, той сеньор Альфредо! — Приїде і забере Аннїту!

Леонардо вітхнув глубоко і сьмішно розтягнув свої вивернені губи та зморщив брови.

— Чи не збирає ся тобі на плач? — спитала его Аннїта.

Леодоро здвигнув плечима, і усьміхаючись, отворив губи ще ширше, а відтак каже:

— Нї, донна Аннїто, Леодоро не плаче, коли сеньора щаслива.

— Ну, я щаслива — каже Аннїта — і всї дома повинні бути щасливі, коли Альфредо приїзджає на сьвята.... навіть і ти, Леодоре — кажи, чого би ти собі бажав?

Чорне лице Леодора задрожало якось дивно а далї й каже:

— Я би сказав, але сеньора мене прожене — а то я не видумав, то менї так приснило ся....

— Скажи же, що тобі приснило ся.

— Коли вже сеньора каже, то скажу. Менї снило ся сеї ночи, що я став королем, і в золотій коронї сидів на красно прибранім тронї. Я мав на собі червоний плащ, а передомною стояло на колїнах богато людий таких самих чорних, як й я. Аж ось побачив я, що до мене їде королева, цїла біло убрана, з вінцем рож на голові, а така красна! Сьміє ся до мене, положила свої білі руки на мою голову, й поцїлувала мене. Менї здавало ся, як колиб я стратив всю силу, як колиб дістав крила і злетїв як пташка.

— Отже ти хотїв би бути королем?

— Нї, лиш хотїв би, щоби мене та королева лиш раз так поцїлувала. А она зовсїм так виглядала як донна Аннїта.

Она взяла пальмовий листок і вдарила его по голові та каже: Скромні же у тебе бажаня, ти мій чорненький! Дивлю ся, щоби ти зараз на другий день забув то, коли тобі ще коли щось такого приснить ся.

— Коли бо я не можу забути — відповів він майже плачливим голосом і споглянув він на ню так благаючим оком, що їй аж стало жаль мурина і сказала до него:

— Ну, коли станеш королем, і будеш мати золоту корону, то я тебе поцїлую і таки в самісеньке чоло. А тепер іди та принеси менї рож, всїляких: білих, червоних, жовтих.

Мурин побіг і незадовго приніс повно рож а она вибрала найкрасшу і заткнула собі за волосе, а з прочих поробила китиці та поуставляла їх в комнатах.

майора, а не короля. Кн. Сотомайор обіцяв єму був дати посаду при королівскім дворі, а відтак відмовив. Як слідство виказало, єсть Фейто божевільний.

Півурядові дневники впевнюють, що підчас віденьских переговорів між ґр. Голуховским а ґр. Лямсдорфом постановлено удержати status quo на Балкані. Однако ті впевнення находять мало віри в Болгариї. Противно з ріжних вістий, які наспівають із Софії, можна додумувати ся, що значна частина болгарских політиків зовсім поважно сумнівае ся про справдішний успіх македоньских реформ. Догадують ся іменно, що Туреччина буде всіми можливими способами рішучо опирати ся настановленю християньского ґубернатора для Македонії. — Після Köln. Ztg. в Софії зовсім виразно говорять про можливість війни між Болгариєю а Туреччиною. В тім дусї поясняють слова болгарского міністра скарбу Сарафова, які він проголосив в Собранію, виступаючи в обороні незначного підвисшення военного буджету против опозициї: „Не робіть трудностий задля марних 2 і пів міліона, вимаганих міністром війни, бо обставини можуть довести до того, що небавом буду приневолений виступити перед вами зовсім з иншими домаганями“. Борис Сарафов є тепер в Софії також Михайловский повернув із своеї вандрівки по Европі та й ґенерал Зончев подужав з рани і проживае зовсім безпечно в болгарскій столици.

Новинки.

Львів дня 12 го січня 1903.

— **Стан здоровля Є. Е. Митрополита,** що був вже значно поліпшив ся, від двох днів змінив ся на гірше так, що Впреосьв. Митрополит мусів знов положити ся до ліжка, а лікарі наказали безусловний спокій. В тій справі оповіщує ординуючий лікар др. Евгер Озаркевич таке письмо: В стані здоровля Єго Ексцеленциї Високопреосьвященого о. Андрея Шептицкого наступив в послідних днях такий зворот, що лікарі мусїли наказати безусловний спокій. Просить ся проте усїх інтересованих, які мали би особисте діло до Ексцеленциї, щоби в інтересї хорого і своїм власнім не трудили ся даремно, бо не можуть бути допущені, а се тим більше, що Єго Ексцеленция перадо відмавляе послуханя, а се на стан здоровля Високопреосьвященого вплвае дуже некористно. — Др. *Евген Озаркевич.* — Митроп. Капітула видала з причини слабости Митрополита припоручене до духовеньства, щоби до кождої літургії в неділї і сьвята — аж до дальшого — долучати на намірене Високопреосьвященого „Службу о болящім“. а при кождій читаній Службі Божій повседневній відмовити 2 рази Отче нам і Богородице Діво, а раз під Твою милость на те саме намірене, кромі приписаних молитв відпустових.

— **З перемискої епархії.** Дня 28-го грудня 1902 р. одержали презвітерат слідуючі кандидати стану духовного: Волод. Венгринович. Волод. Гамерский, Стеф. Дорош, Мих. Комарницкий, Лавр. Левицкий і Мир. Усцкий. — Містодеканом устрицким іменований о. Иосиф Біланьский, парох в Устриках долїшних. — Презенту на парохію Смолин, любачівского дек., одержав о. Еміліян Граневецкий, а управ сотрудником в Мижинци поставлений о. Роман Кокотайло. — Відручними богослужебними стипендиями з фондациї бл. п. архипресв. Григория Шашкевича на 1903 р. надїлені сотрудники оо.: Волод. Саноцкий в Теплицах, Дим. Городиский в Раві руській, Іоан Клюфас в Самборі, Андр. Наконечний в Дахнові, Теоф. Величко в Літиню, Леонт. Адриянович в Корманичах, Стефан Макар в Новім містї, Теод. Дяків завід. в Нижанковичах, Іоан Созаньский парох в Заміхові і Петро Дуркот парох в Яблоници польскій.

— **Доповняючий вибір** одного члена ради повітової в Богородчанах з групи сільских громад відбуде ся дня 18 лютого.

— **Конкурс** розписує заряд тютюнового монополя на 2 дозорців управи тютюну в районї Ягольниці з речинцем до дня 1 лютого 1903 р. Першеньство будуть мати кандидати, що на курсах рільничих слухали викладів про управу тютюну, а о близших інформациях можна довідатись в фабриках в Ягольниции, Монастириска'х, Заболотеві і в урядї викупна тютюну в Борщеві.

— **Побільшене жандармериї.** В тім році побільшить ся корпус жандармериї о 1 штабового, 2 висших, 1 рахункового офіцира і 189 жандармів, так, що цїлий корпус буде складати ся з 1 ґенерала, 1 авдітора-полковника, 27 штабових, 159 висших і 62 рахункових офіцирів, 11.505 жандармів, 1 адюнкта і 20 возьних. Крім того запроектовано утворити 95 нових постеруників, з чого припало би 25 на Галичину.

— **Вечерок з танцями львівских друкарів** відбуде ся в суботу дня 7 лютого в салях міскої Стрільниці. Не треба пригадувати, що забави, уряджувані через друкарів, тїшать ся з давен давна усталеним поводженем, то-ж не сумніваемо ся, що і сегорічна, йдучи в слїди в минувших лїт, не заведе покладаних надїй всїх учасників. Запрошеня видає комітет вечерку в льокали товариства друкарів, улиця Личаківска ч. 14 І. п. щоденно від години 7 до 9 вечером.

— **Руский народний театр,** що гостить тепер в Надвірній, оповіщує отсей репертуар: неділя, дня 11 см. „Невільник“ образ на історичній основі в 5 відслонах Кропивницкого; вторник, 13 „Хазяїн“, сензацийна комедия в 4 діях Карпенка-Карою; середа 14 „Душогуби“, драма зі сьпівами в 5 діях Тогобочного; четвер, 15 „Власть тьми“, драма в 5 діях Льва ґр. Толстого; субота 17 „Поворот батька“ оперa в 3 діях Ярецкого; в навечеріє Богоявления представленя не буде; понеділок, 19 см. „Бурлака“, комедия в 5 діях Карпенка-Карою; вівторок, 20 „Запорожець за Дунаєм“, оперета в 3 діях Артемовского і „Вечерниці“ твір музичний Нїщиньского; четвер, 22 „Катерина“ велика опера в 3 діях Аркаса.

— **Станиславівский Боян** устрою́е дня 14 січня н. ст. 1903 р. в сали Розенберґової при улици Собіского ч. 28 представлене аматорске, на котре зложать ся слїдуючі штуки: 1) Перший баль, комедия в 1 акті Ж. Пшибильского, 2) Prima Aprilis, комедия в 1 акті Ізидора Трембицкого, 3) Вілля при гостинци, штука в 1 акті А. Коцебуого. Ціни місць: Крісло першорядне 2 К, другорядне 1 К 40 с., партер 60 сот. Початок о годині 7 вечером. По представленю відбудуть ся товариські забави в компатах Руской Бесїди і примежній великій сали.

— **Обкража суду.** Не вислїджений доси злодій закрав ся в ночи на 6. с. м. до суду повітового в Долині, виважив зелїзні двері, котрими входить ся до бюра книг ґрунтових, і розбив стоячу там скриню, та забрав все, що в ній знайшов, звиш 1000 К.

— **Про огонь в Бориславі** наспіли ще слїдуючі вісти: Огонь був, здає ся, підложений, бо зачало горіти в закопі, де від двох місяців вже не верглїи. Що се річ дуже імовірна, доказують слїдуючі два факти. Дня 10 с. м. в само полудне, підпалив якийсь пастух ропу, котра підчас пожежі плила потоком і задержала ся коло хати під Губичами. Нинї наспіла знов друга вість, після котрої знов вчера хтось підпалив копальню, але огонь ще в пору загашено. При послїдній пожежи згоріло загалом 35 закопів і около 300 ваґонів ропи. Товариство для торговлї і промислу стратило 4 повні маґазини вартости 340.000 К. Майже всї пошкодовани були обезпечені в краківскім товаристві асекурацийнім. Згоріла також і одна жидівка несповна розуму, котра ніяк не хотіла вийти з горіючого дому. З трупа остались лиш кости спалені на вуголь.

— **Страшна пригода** стала ся сими днями в Ясли. Служниця у паньства Смолевичів, запалюючи в печи, облила дерево нафтою, щоби

Матір Анніти була з роду Німкиня, але жила вже від многих лїт в Бразилії, де й помер еї чоловік. Тут управляла она красним хутором, при котрім були просторі плянтациї кавового дерева і цукрової тростини. В недалекім місточку Індіяґі мала ще й каменичку, в котрій мешкали еї два сини. Тут пізнала Аннїта свого нареченого, молодого лікаря, котрий мусїв ще в своїм краю відслужити у войску і саме тепер на Різдво мав сюди приїхати Мати Тереса обходила сьвятий вечер завсїгди по давному, тож і тепер замість ялинки, уставлено красно пінїєру і прилагоджено подарунки для челяди.

Але нїхто так не тїшив ся на Сьвятий вечер як Леодоро. „Она гадає, що то неможливо стати королем — думав він собі заєдно — „але я таки ним стану“. — А то, бачите, й сего року мав тут відбути ся на Різдво похід і танець муринів, званий Конґадо, до котрого вибирали ся завсїгди король, князь, воєводи і найлїпші гуляки. Отже й Леодорови забагло ся стати таким. Підмовив отже старого Педра, бо той серед муринів мав найбільший голос, та обіцяв купити горівки і тютюну, скоро лиш его виберуть королем.

Прийшов Сьвятий вечер. — Альфредо не приїхав. Прислав лиш телеґраму, що спізнив ся і приїде першого дня сьвят по полудни. Треба отже було з розданєм дарунків аж до того часу зачекати.

Тимчасом вже на Сьвятий вечер розпочав ся похід і танець Конґада — єсть то торжество, яке обходять мурини на ту памятку, коли прибули до Бразилії з над ріки Конґо в Африці. Скоро лиш смеркло ся, вирушив похід муринів двома довгими рядами улицями міста при односталнім сьпіві і глухім голосї бубна. Цїлу ніч танцювали мурини, але торжественний похід відбував ся аж на другий день рано перед службою Божою. Леодоро виступив в поході яко король на кони а за ним ішла его дружина, самі князї та воєводи і цїла воєнна рада; на возах їхали муриньскі жінки і дівчата, всї убрані біло а за ними ряди гуляків, поубираних то червоно, то сино або зелено, а у всїх на головах були пера і турбани, в руцї мав кождий булаву, украшену стяжками.

Нараз з противної сторони вискочив ворожий червоношкірий нарід. Кождий із тих людий мав на собі нїби коротку запаску із сїна, на голові шапку також з сїна, а в руках довгі списи. Всї виглядали як колиб підскакуючі вязанки сїна. Они зразу нїби то били ся з муринами, вели війну, а відтак знов нїби то піддали ся їм і прилучили ся до походу муринів, а по хвили порозсїдали ся всї на мураві, де попереду вбито величезний паль, а на нім завішено образ, представляючий рождество Христове.

Леодоро зміркував, що тепер як раз догідна для него пора вирвати ся та забічи домів — нехай тепер донна Аннїта сповнить то, що обіцяла. Прибігає домів і шукає Аннїту, аж наконець відшукав еї в затїнку в огороді. Она аж злякала ся, побачивши перед собою таке чудище, а Леодоро каже до неї:

— Тепер вже я король.

— Та я виджу і поклоняюсь тобі, володїтелю всїх муринів в Юндіяґі і его околици.

— Але тепер дайте менї дарунок на Різдво, донна Аннїто, що обіцяли, коли я стану королем.

— Чого ще не стало! Дістанеш вечером, коли й другі.

— О донна Аннїто, я не про такий думаю. У мене на думцї той сон, що я сеньорі розказував. А на щож я став королем? На що стратив ся? — На то, щоби хоч ще раз стати так щасливим як у снї.

Донна Аннїта схопила ся і аж почервонїла з гнїву, а відтак каже:

— Чи ти здурів, чи що? Як ти можеш пустий жарт уважати за правду? Чей не будеш гадати, що я мала на думцї такого короля, яким ти тепер.

Але Леодоро не дав собі того вибити з голови, лиш заєдно своє: Донна Аннїта казала, що всї на Різдво мусять бути щасливі, коли приїде сеньор Альфредо — Леодоро буде дуже, дуже сумний, коли не дістане обіцяного дарунку... сеньора мусить то зробити, щоби Леодоро був ще раз так щасливий як у снї.

Аннїта не знала вже, що робити з тим мурином, а коли він ще й упав перед нею на землю і аж став майже з плачем просити, она, хоч як їй робило ся гидко, змилувала ся над ним, вхопила обіруч его кудлату голову і поцїлувала его з легка в чорне его чоло.

борше займило ся. Нафта експльодувала і від тего займила ся одіж на дівчині. На крик нещасливої прибігла пані Смолевичева, а коли кинулась ратувати дівчину, то і на ній одіж займила ся. Двері, котрими пані Смолевичева хотіла вибічи, щоби закликати сусідів на поміч, були замкнені; тоді пані Смолевичева, не стративши притомности, отворила вікно і зачала кликати на ратунок. Два робітники влізли крізь вікно і здушили огонь на пани Смолевичевій і в той спосіб уратували її житє а служниця тимчасом так дуже попекла ся, що завезена до шпиталю, померла там в страшних муках.

— **Галицкі а американьскі робітники.** Американьскі робітники дуже не люблять галицких, що впрочім річ зовсім природна, бо тузеицї нїколи не люблять чужих, котрі відбирають їм заробок. Так було й в Арджеляе в Каліфорнії. Тамошні гірники вже від давна дивили ся кривим оком на галицких. Аж ось не давно тому в день виплати кількох галицких робітників упило ся, а один з них якийсь Михайлович, розпочав сварку і виймив при тім револьвер. В одній хвили настала велика бійка, в котрій американьскі робітники убили Михайловича, а богато инших тяжко ранили.

Телеґрами.

Відень 12 січня. Австрийскі міністри вертають нині рано з Будапешту до Відня.

Каракас 12 січня. Бюро Райтера доносить, що правительствені войска побили ворохобників коло місцевости Полю. Ворохобники розбігли ся, а часть їх дістала ся в неволю.

Париж 12 січня. Аґентия Гаваса доносить з Танґеру, що ворохобники, котрі були відступили від Фезу, тепер знов наблизили ся до міста.

Пекин 12 січня. Хіньский цісар поручив кн. Цунови, аби явив ся яко хіньский представитель при відкритю памятника убитого німецкого посла Кеттелера.

Мадрид 12 січня. Аґентия Фабра доносить: З зізнань Фейта виходить, що він не мав ніяких зносин з анархістами.

Надіслане.

Видання Руского педаґоґічного Товариства.

у Львові, ул. сьв. Софії ч. 9а).

Образкові видання.

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавка для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. II. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. II. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге виданє) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цілком змінене виданє 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

15 кр. — кожда серия 10 штук.

Збірка історичних портретів в виді листової марки, величина 60 × 27 міліметрів, ритованих на сталі одинокий підручник для молодежи. Для замовлень з провінциї треба дочислити порто з рекомендованем 15 кр. Адмініcтрация „Народної Часописи".

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ год

поспіш.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мукачa. Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 10/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брюховнч від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова. Відня. Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 20/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 18/5 до 16/9.
	3·26	„ Брюховнч „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брюховнч від 7/5 до 10/9.
	6·25	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача, Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина. Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·25	„ „ Грималова з Підзамча

поспіш.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брюховнч від 7/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·41	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова. Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Черівців
	3·14	„ Брюховнч
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12 15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	10.03	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·04	„ Брюховнч від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9.
	8·50	„ Брюховнч від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·30	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Леодоро відозвав ся на то якимсь дивним голосом, притулив відтак крайчик єї одежи до своїх грубих губ, а дальше як не схопить си, як не побіжить попри курник через подвіре, як несамовитий, що аж всї кури порозганяв! Вже не видів, як Анніта виймила чим скорше хусточку і з відразою обтирала собі уста. Біг, а все викрикував: „Носа Севьора, Санта Марія — ох таке щастє, така честь! Аж тут мене душить! О Санта Марія! Аж тепер буду танцювати, і нині, і завтра і через цілу ніч!

* * *

Під вечер приїхав Альфредо, а Анніта аж не знала, що собі робити, така була щаслива. Обоє стояли в горòдї під пальмою, взявши ся попід руку та чекали, коли прийде час роздаваня дарунків. Молодому мужчині видавало ся все як би сон. Ще кілька неділь тому назад був він в краю, де все було покрите снігом і ледом, а тепер він в теплім краю, де воздух наповнений запахом цьвітів а з ним ще і єго люба та красна наречена! Цілував єї в головку, в уста та руки, а она з невисказаним щастєм споглядала на него. Нараз поза задними ворітцями зробив ся якийсь крик.

Анніта перелякана лишила Альфреда а сама побігла туди, з відки ніс ся крик. Прибігла, дивить ся, а то несуть якогось чоловіка вкритого сукном, з під котрого виглядає кінчик червоного плаща, а з боку волочить ся по земли якийсь дивно зроблений меч.

— Леодоро, бідний, добрий Леодоро! — промовила она і заплакала нишком і погладила его по чолї, котрого ще недавно тому дотулила ся була своїми теплими устами.

— Мабуть серце в нім пукло, що так нагло помер — сказав старий Педро, тронутий глубоко жалем хорошої дівчини. — Як став танцювати, то танцював так, як колиб лихій в него вліз.

А Анніта виймила рожу з волося і зложила померлому на грудь.

Та смерть в самім розцьвітї житя зробила на Анніту велике враженє, она сперла головку на грудь Альфреда та каже: Ох, так мені чогось важко на серцю, так чогось лячно перед смертию серед веселого житя! Як то все проминає і краса і щастє і любов!... Все забирає неутомима смерть!

Як раз роздав ся дзвінок, що скликував челядь до розбираня дарунків. У сьвітлици стало весело, свічечки горіли на деревци а до него підходили братя Анніти, їх жінки і діти. Альфред пригорнув до себе свою наречену і каже: „Не сумуй голубко! Дивись, яке тут веселе житє! А найкрасше, що оно нам дарувало, то любов. Правдива любов все переможе, бо она сильнійша навіть від самої смерти!"

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).